

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: ILV-energy s.r.o.**, IČ 29095956, se sídlem Příchovice 275, *zástupce žalobce: JUDr. Jakub Hájek, advokát, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 19*, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. listopadu 2013 č.j. 28434/13/5000-14203-706599,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobce v žalobě uváděl, že vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu a vyrobenou elektrickou energii dodává do distribuční sítě spol. *ČEZ Prodej, s.r.o.* Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou do distribuční sítě v měsících leden 2013, únor 2013, březen 2013 a duben 2013. Společnost ČEZ Prodej, s.r.o. uhradila pouze část z fakturovaných částek za uvedené období a žalobce ji proto požádal o vysvětlení podle ust. § 237 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., (dále jen daňový řád) a společnost ČEZ Prodej, s.r.o. svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby srazit a odvést správci daně odvod z elektřiny ze slunečního záření dle § 14 zákona č. 180/2005 Sb. o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Žalobce jakožto poplatník daně následně podal proti postupu společnosti ČEZ Prodej, s.r.o., jakožto plátcí daně, stížnosti dle ust. § 237 odst. 3 daňového

řádu. Specializovaný finanční úřad ale stížnosti žalobce zamítl rozhodnutími ze dne 3.4.2013, č.j. 115402/13/4000-17104-050259 (platba za měsíc leden 2013), ze dne 11.7. 2013, č.j. 303179/13/4000-17104-501644 (platba za měsíc únor 2013), ze dne 11.7. 2013, č.j. 303159/13/4000-17104-501644 (platba za měsíc březen 2013), a č.j.: 11.7. 2013, č.j. 303191/13/4000-17104-501644 (platba za měsíc duben 2013). Finanční úřad poukázal na dikci zákona, z níž plyne, že provozovatel přenosové soustavy je povinen z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést tzv. odvod, neboť byly pro tento postup splněny všechny zákonné podmínky. Podle finančního úřadu plátce daně postupoval v souladu se zákonem, a proto jsou stížnosti nedůvodné.

Proti rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu se žalobce odvolal, odvolací finanční ředitelství dne 13.11.2013 pod č.j.: 28434/13/5000-14203-706599 odvolání zamítlo a všechna rozhodnutí finančního úřadu potvrdilo. Odvolací finanční ředitelství se plně ztotožnilo s názorem Specializovaného finančního úřadu.

II. Žaloba

Žalobce rozhodnutí žalovaného i jednotlivá rozhodnutí specializovaného finančního úřadu označil v žalobě za protiústavní protizákonné a pro nedostatek odůvodnění za nepřezkoumatelná. Žalobce tvrdil, že žalovaný ani správce daně prvního stupně se nezabývaly individuálními dopady solárního odvodu, ani jeho likvidačními důsledky pro žalobce a neřešili rozpor právní úpravy solárního odvodu s právem Evropské unie. Žalobce současně popisoval průběh řízení o jeho žádosti o posečkání s úhradou odvodu. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. května 2012, sp.zn. Pl.ÚS 17/11-2, kterým zamítl návrh na zrušení jednotlivých ustanovení zákona o podpoře solární energie, včetně ustanovení upravujících odvod. Tento nálezy ve své podstatě podporuje argumentaci žalobce, neboť Ústavní soud uzavřel, že zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne právní úprava odvodu a zrušení daňových prázdlin na výrobce jako likvidační (*rdousící efekt*), či zasahující i samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. V případě prokázání *rdousícího efektu* výběru odvodu by se jednalo o protiústavní zásah do základních práv žalobce, kterému by Ústavní soud musel poskytnout ochranu.

Žalobce tvrdil, že ve smyslu právní argumentace použité Ústavním soudem správce daně prvního stupně i žalovaný se odmítly zabývat tím, zda podmínky pro uplatnění důvodu byly v individuálním případě u žalobce splněny, či nikoliv a zda tento postup založil nezákonnost napadeného rozhodnutí i nezákonnost rozhodnutí správce daně prvního stupně.

Žalobce tvrdil, že závěr žalovaného o souladu odvodu s platnou právní úpravou je v rozporu se závazky České republiky z mezinárodních smluv a současně i s právem Evropské unie. Přijetím právní úpravy o solárním odvodu došlo k porušení závazků plynoucích ze smluv o podpoře a ochraně investic. Právní úprava odvodu je v rozporu i se závazky České republiky vyplývajícími z práva Evropské unie a to konkrétně se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009 28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně následném zrušení směrnice 2001/77/ES a 2003/30/ES. Žalobce navrhl, aby

tak soud požádal Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce, zda směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze 23. dubna 2009 má být vykládána v tom smyslu, že za její účinnosti, respektive po marném uplynutí lhůty pro její transpozici, brání České republice jako členskému státu Evropské unie v omezení již zavedeného režimu podpory formou zavedení výběru odvodu. Pokud by soud řízení v této souvislosti nepřerušil, navrhl žalobce, aby rozhodnutí žalovaného i jednotlivá rozhodnutí správce daně prvního stupně byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalobci byla přiznána náhrada uplatněných nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný nesouhlasil s právními názory žalobce obsaženými v žalobě a ve svém vyjádření odkázal na skutkový stav a právní posouzení věci, jak bylo rozvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jak je podloženo komplexním spisovým materiálem. K námitce o porušení práva Evropské unie žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 17/11, ve kterém Ústavní soud shledal, že zavedení solárního odvodu není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, z čehož lze dovodit, že není v rozporu ani s Chartou základních práv EU. Žalovaný odkázal na listinu základních práv Evropské unie, která v čl. 51 odst. 1 stanoví pravidlo: „Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Respektují proto práva, dodržují zásady a podporují jejich uplatňování v souladu se svými pravomocemi, při zachování mezí pravomocí, které nejsou Unii svěřeny ve smlouvách.“ Vztahem práva Evropské unie a právní úpravy odvodu z energie ze slunečního záření se rovněž zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku z 20. 12. 2012, č.j. 1 Afs 80/2012-50, kde konstatoval, že „Aplikovaná právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání.“ Žalovaný proto zastává názor, že pokud se vnitrostátní orgán nebo instituce zabývá právní úpravou odvodu z elektřiny ze slunečního záření, jde o aplikaci čistě vnitrostátní normy a podle čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv EU se tato na daný právní vztah nepoužije. Žalovaný neshledal důvody pro přerušení řízení před správním soudem za účelem položení navrhované předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, neboť otázka srážkové odvodu byla opakovaně řešena před krajskými soudy, Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Právní posouzení věci krajským soudem

Pro potřeby projednání žaloby krajský soud vycházel z nesporných skutečností vyplývajících z tvrzení žalobce a z obsahu správního spisu. Tyto skutečnosti dokládají, že žalobce je výrobcem elektřiny ze slunečního záření a podle § 15 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích energie č. 165/2012 Sb., je poplatníkem odvodu a plátcem odvodu ve smyslu § 15 odst. 2 cit. zákona je zde společnost ČEZ Prodej s.r.o. V daném případě jde o odvod za období od 1. 1. do 31. 1. 2013, od 1. 2. do 28. 2. 2013, od 1. 3. do 31. 3. 2012 a od

1. 4. do 30. 4. 2013. Za toto období žalobce fakturoval společnosti ČEZ Prodej s.r.o., částky za dodanou elektřinu. Společnost ČEZ Prodej s.r.o., však žalobci jím fakturované částky neuhradila v plné výši. Žalobce, který zastával názor, že ustanovení o odvodu jsou neústavní a tudíž neaplikovatelná, požádal podle § 237 odst. 1 daňového řádu společnost ČEZ Prodej s.r.o. o vysvětlení postupu při provádění srážky solárního odvodu za období od 1. 1. do 31. 1. 2013, od 1. 2. do 28. 2. 2013, od 1. 3. do 31. 3. 2012 a od 1. 4. do 30. 4. 2013. Společnost ČEZ Prodej s.r.o., podala žalobci podle § 237 odst. 2 daňového řádu vysvětlení, že podle příslušných ustanovení byla povinná srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu, což také učinila, neboť nemá volbu, zda odvod srazí (vybere) či nikoliv. Pro společnost ČEZ Prodej s.r.o., i pro výrobce elektřiny je příslušná právní úprava závazná a společnosti ČEZ Prodej s.r.o., nepřísluší právo si posuzovat soulad této zákonné úpravy s Ústavou České republiky ani právo svévolně platnou a závaznou úpravu nerespektovat.

Jelikož žalobce s tímto vysvětlením nesouhlasil, podal Specializovanému finančnímu úřadu podle § 237 odst. 3 daňového řádu stížnosti na postup plátce daně (odvodu) při provedení solárního odvodu za období od 1. 1. do 31. 1. 2013, od 1. 2. do 28. 2. 2013, od 1. 3. do 31. 3. 2012 a od 1. 4. do 30. 4. 2013. Rozhodnutími ze dne 3.4.2013, č.j. 115402/13/4000-17104-050259 (platba za měsíc leden 2013), ze dne 11.7. 2013, č.j. 303179/13/4000-17104-501644 (platba za měsíc únor 2013), ze dne 11.7. 2013, č.j. 303159/13/4000-17104-501644 (platba za měsíc březen 2013), a č.j.: 11.7. 2013, č.j. 303191/13/4000-17104-501644 (platba za měsíc duben 2013) Specializovaný finanční úřad (dále též jen „*správce daně*“) podle § 237 odst. 4 daňového řádu uvedené stížnosti poplatníka na postup plátce daně (odvodu) zamítl.

Zamítnutí žalobcových stížností odůvodnil správce daně tím, že v posuzovaných případech měl plátce odvodu bez výjimky zákonnou povinnost srazit, vybrat a odvést předmětný odvod, neboť byly naplněny zákonné podmínky pro odvod za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření. Plátce odvodu při řádném splnění své zákonné odvodové povinnosti v podobě srážky vůči poplatníkovi postupoval zcela v souladu s platnou a účinnou právní úpravou zakotvenou v zákoně o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a v daňovém řádu, aniž by svým jednáním porušil jakékoliv právní předpisy, jimiž byl přímo ze zákona vázán. Proto v návaznosti na tyto skutečnosti správce daně neshledal důvody k podání výše uvedených stížností jako oprávněné.

Proti každému z těchto rozhodnutí správce daně se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 13. listopadu 2013 č.j. 28434/13/5000-14203-706599, Odvolací finanční ředitelství (dále též jen „*odvolací orgán*“) podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání poplatníka zamítlo a rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 3.4.2013, č.j. 115402/13/4000-17104-050259, ze dne 11.7. 2013, č.j. 303179/13/4000-17104-501644, ze dne 11.7. 2013, č.j. 303159/13/4000-17104-501644, a č.j.: 11.7. 2013, č.j. 303191/13/4000-17104-501644, potvrdilo.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Krajský soud o v žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek plynoucích z § 51 odst. 1 soud, že s tím že účastníci projeví s tímto postupem souhlas.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud nedůvodnost žaloby opírá o následující právní závěry.

Od 1. 8. 2005 do 31. 12. 2012 byly způsob podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a výkon státní správy a práva a povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojené upraveny zákonem č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů). Novelou tohoto zákona provedenou s účinností od 1. 1. 2011 zákonem č. 402/2010 Sb. byla do zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů vložena ustanovení § 7a až § 7i zavádějící odvod z elektřiny ze slunečního záření (dále též jen „odvod“).

Zákonem č. 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie účinném od 30.5. 2012 byl odvod z elektřiny ze slunečního záření upraven v jeho hlavě čtvrté v ustanoveních § 14 až § 22.

Podle § 14 zák. č. 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření je elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona poplatníkem odvodu je výrobce, pokud vyrábí elektřinu ze slunečního záření a podle § 15 odst. 2 cit. zákona plátcem odvodu je v případě hrazení formou zeleného bonusu na elektřinu operátor trhu a v případě hrazení formou výkupní ceny povinně vykupující. Podle § 19 tohoto zákona odvodovým obdobím je kalendářní měsíc. Podle § 20 odst. 1 uvedeného zákona plátce odvodu je povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu a podle § 20 odst. 2 cit. zákona plátce odvodu je povinen odvést odvod ze základu odvodu do 25 dnů po skončení odvodového období; ve stejné lhůtě je povinen podat vyúčtování odvodu. Podle § 21 odst. 1 cit. zákona správu odvodu vykonávají územní finanční orgány a podle § 21 odst. 2 cit. zákona při správě odvodu se postupuje podle daňového řádu.

Problematikou odvodu z elektřiny ze slunečního záření se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp.zn. Pl. ÚS 17/11 (publikovaný pod č. 220/2012 Sb.), jímž byl zamítnut návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení řady zákonných ustanovení týkajících se či souvisejících s odvodem z elektřiny ze slunečního záření, Ústavní soud zdůraznil, že „při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 9/07, bod 54 (viz výše)]. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na

zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny - tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn (bod 88 odůvodnění tohoto nálezu). V tomto směru Ústavní soud zdůrazňuje, že vzhledem k faktickým účinkům, které na regulovaném trhu se sluneční elektřinou odvod podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. vyvolává, a to zejména s ohledem na nárazový charakter odvodu, který teoreticky může (aniž by to v tomto řízení bylo předmětem dokazování) mít likvidační účinky projevující se neschopností výrobců dostát svým jinak průběžně plněným závazkům (výše formulováno též jako nedostatečný cash flow), které byly nastaveny ještě před účinností zákona, lze zároveň vyžadovat po zákonodárci zajištění mechanismu, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, kteří, i kdyby při zvážení podnikatelského rizika předvídali přijetí určitých restrikcí v budoucnu, nemohli předvídat jejich konkrétní podobu a okamžité účinky. Jestliže zákon č. 180/2005 Sb. sám takový zvláštní mechanismus neobsahuje, považuje Ústavní soud za nezbytné vykládat právní řád takovým způsobem, který by eventuálním likvidačním účinkům odvodu podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. mohl předejít ... (část bodu 89 odůvodnění uvedeného nálezu).“.

Ve shora citovaném nálezu neshledal Ústavní soud zavedení solárního odvodu samo o sobě protiústavním, avšak s výhradou, že ve výjimečných a odůvodněných případech je nutno připustit rdousící efekt solárního odvodu na konkrétního výrobce. Podaná žaloba je postavena na tom, že žalobci nebylo žalovaným ani správcem daně prvního stupně umožněno prokázat, jaký zásah do majetkové podstaty u něj zavedení solárního odvodu zanechalo a že zákonem garantovaná doba návratnosti jeho investice nebude dodržena. V daných případech tu zcela zásadní otázkou je, v jakém druhu řízení je – slovy Ústavního soudu – třeba udělat vše pro spravedlivé řešení a konkrétního výrobce před rdousícím efektem solárního odvodu ochránit (i když se to může jevit složité).

Rozdílné názory na tuto stěžejní otázku sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu takto: „I. Konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně (§ 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), ani v soudním řízení, které na ně navazuje. II. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 v návaznosti na § 259 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.“ (usnesení ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57, publikované pod č. 3000/2014 Sb. NSS).

V odůvodnění tohoto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se mj. uvádí:

„[40] Nejvyšší správní soud rozhodoval již bezmála stovku případů, ve kterých se žalobci pokoušeli dovodit likvidační účinky solárního odvodu. Všechny případy byly posuzovány žalovaným správcem daně paušálně, s odkazem na aplikovatelnou právní úpravu a

neexistenci žádné výjimky pro nesražení či nevybrání odvodu. Krajské soudy pak jejich žaloby typicky zamítaly pro nepředložení dostatečně konkrétních tvrzení a důkazů prokazujících likvidační účinky odvodu. S ohledem na absenci psané právní úpravy řešící výjimečné situace, v nichž vede solární odvod k ekonomické likvidaci poplatníka, je patrné, že použití institutu stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu nemůže bez dalšího představovat efektivní ochranu práv těch poplatníků, do jejichž práv bylo vskutku s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu protiústavně zasazeno.

[41] Institut stížnosti tedy není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu.

...

[48] Nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího roudsicím způsobem na jednotlivce je za stávající právní úpravy institut prominutí daně. Ustanovení § 259 daňového řádu předpokládá, že nárok na prominutí daně či jejího příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu daňového řádu ze dne 19. 11. 2008).

[49] Zákon o podpoře neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, včetně případných hmotně-právních podmínek, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by tedy muselo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Bylo by tedy na zákonodárci, aby v zákoně o podpoře stanovil orgánu veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň.

[50] Již výše bylo uvedeno, že solární odvod je vlastně daní, jeho správu vykonávají územní finanční orgány a postupují přitom podle daňového řádu. Ten upravuje institut prominutí daně přímo ve svém § 260. Citované ustanovení zakládá pravomoc promíjet daň či její příslušenství ministru financí, pokud jde o daň, které spravují ministrem řízené správní orgány, a to buď z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo při mimořádných, zejména živelných událostech.

[51] Prominutí daně podle daňového řádu se nyní děje (na rozdíl od shodně nazvaného institutu v předchozí právní úpravě - srov. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) nikoliv individuálním správním rozhodnutím vydaným na základě individuálních žádostí daňových subjektů, nýbrž je z úřední povinnosti učiněným aktem majícím sice konkrétní předmět (daň nebo příslušenství daně – konkrétní typ daně a konkrétní zdaňovací období), není však adresovaný předem určenému daňovému subjektu, nýbrž blíže neohrazené skupině daňových subjektů určitelných ovšem skupinově či druhově (zde výrobci elektřiny z obnovitelných zdrojů). Tímto aktem smíšené povahy (byť formálně nazvaným dle § 260 daňového řádu jako rozhodnutí) může ministr financí vymezit obecně okruh adresátů, stanovit, co konkrétně promíjí (zejména druh daně, její příslušenství, zdaňovací období, atd.), v jakém rozsahu a vymezit skutkové, hmotně-právní a procesní podmínky, jejichž splnění je předpokladem částečného nebo úplného prominutí daně.

[52] Zavedení solárního odvodu jistě nelze považovat za mimořádnou událost rovnající se např. živelné pohromě ve smyslu § 260 odst. 1 písm. b) daňového řádu, jeho paušální uplatnění však může při konkrétních skutkových okolnostech způsobovat značné nesrovnalosti, které má na mysli odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení, které mohou

dosahovat v konkrétních případech dokonce likvidačních účinků a vést k protiústavnosti samotného odvodu. V bodu 88 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 si právě proto Ústavní soud vyhradil možnost své posouzení individuálních případů upřesnit v budoucnu.

[53] Uvedeným rozhodnutím vydaným ministrem financí dle § 260 odst. 1 písm. b) daňového řádu se promíjí daň nebo příslušenství daně všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká. Z povahy věci a výše uvedené charakteristiky tohoto aktu vyplývá, že vydání rozhodnutí nemusí předcházet žádné formální zahájení řízení, neboť okruh daňových subjektů, na které prominutí dopadne a které jsou adresáty takového prominutí, nebude zpravidla předem znám. Právě z tohoto důvodu se podle § 260 odst. 3 daňového řádu oznamuje rozhodnutí o prominutí zveřejněním ve Finančním zpravodaji.

[54] S ohledem na jen obecně vymezené podmínky rdousícího efektu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 musí rozhodnutí o prominutí solárního odvodu tyto podmínky konkretizovat, a to způsobem umožňujícím skutečné posouzení individuálních dopadů tohoto odvodu na konkrétní výrobce elektrické energie.

[55] Poplatníci, kteří by měli za to, že se na jejich individuální situaci rozhodnutí ministra financí vztahuje, by u příslušného správce daně návazně uplatnili žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu. Správce daně by při každém individuálním posouzení žádosti o přeplatek musel zohlednit, zda byly naplněny podmínky stanovené v rozhodnutí o prominutí a v jakém rozsahu. V kladném případě by za splnění podmínek vratitelného přeplatku solární odvod poplatníkovi ze státního rozpočtu zcela nebo zčásti vrátil. Pravomocné rozhodnutí o přeplatku je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Na povinnosti plátce solárního odvodu by uvedené řešení nemělo žádné dopady.

[56] Rozhodnutí o prominutí solárního odvodu je za stávající zákonné úpravy jediným institutem, jehož prostřednictvím výkonná moc dostojí výslovnému pokynu Ústavního soudu a splní tak povinnost uplatnit individuální přístup k jednotlivým výrobcům, kteří se nacházejí ve výjimečné situaci předvídané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Úvaha ministra financí, zda takové rozhodnutí vydat či nevydat, se proto nemůže odehrávat ve sféře „absolutního“ správního uvážení.“.

V citovaném usnesení tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k zohlednění likvidačních účinků solárního odvodu v individuálních případech otevřel a podrobně odůvodnil jeden postup (prominutí daně podle § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu), ale současně zapověděl postup jiný (stížnost na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu). Jelikož v řízení před správními orgány, které inicioval žalobce, už pojmově nelze zohlednit konkrétní dopady solárního odvodu na jednotlivé výrobce elektrické energie, nemá zdejší soud právní základ pro vypořádávání se s námitkami žalobce, že mu správce daně a odvolací orgán neumožnili prokázat, jaký zásah do majetkové podstaty u něj zavedení solárního odvodu zanechalo a že zákonem garantovaná doba návratnosti jeho investice nebude dodržena, a v přezkoumávané věci tak soud nemá ani racionální důvod k provádění a posuzování důkazů, které žalobce v předchozím řízení označil, či předložil správním orgánům nebo které v tomto řízení předložil, či je ještě připraven předložit tomuto soudu.

Krajský soud nepřistoupil k přerušení řízení § 48 odst. 1 písm. e) s.ř.s., neboť neshledal důvody požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce žalobcem předestřené. V této souvislosti se krajský soud ztotožnil s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozhodnutí, č.j. 1 Afs 80/2012 – 50

(dostupném na www.nssoud.cz), ve kterém se zabýval vztahem práva Evropské unie právní úpravy odvodu z energie ze slunečního záření a dospěl k závěru, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů nemá ve vztahu ke srážkám odvodu z elektřiny ze slunečního záření přímý účinek.

Jelikož žaloba nebyla vzhledem k výše uvedenému názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Nad rámec uvedených rozhodovacích důvodů krajský soud poznamenává, že Ústavní soud dne 13. ledna 2015 vydal nález sp.zn. II. ÚS 2216/14, ve kterém vyslovil právní názor protože tzv. „*rdousící efekt*“ při solární odvodu nemůže být zkoumán v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. února 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu